

ฝ่ายเกษตร ประจำสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา
(OFFICE OF AGRICULTURAL AFFAIRS JAKARTA)

ภาวะความเคลื่อนไหวด้านการเกษตร ในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ประจำเดือนตุลาคม 2568

Contact Details:

Office of Agricultural Affairs - Royal Thai Embassy - Jakarta

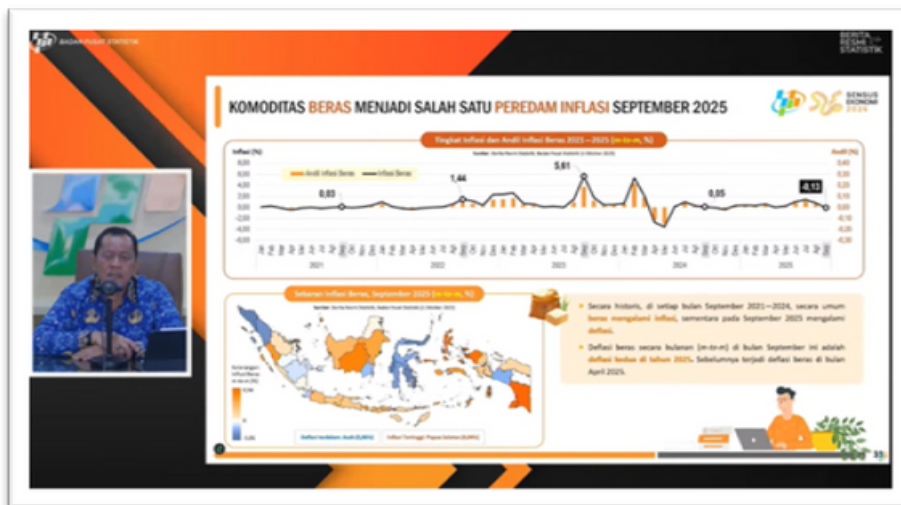

oaa_jakarta

www.opsmoac.go.th/jakarta-home

BPS ชี้อินโดนีเซียเกิดภาวะเงินฝืดครั้งแรกในรอบ 4 ปี ผลผลิตเพิ่ม-ราคาลดทั่วประเทศ

เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2568 สำนักงานสถิติแห่งชาติอินโดนีเซีย (BPS) เผยแพร่รายงานภาวะราคาสินค้าเกษตร ระบุว่า “ข้าว” เข้าสู่ภาวะเงินฝืด (Deflation) เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2564 โดยในเดือนกันยายน 2568 ราคาข้าวลดลงร้อยละ 0.13 สะท้อนการสิ้นสุดของแนวโน้มเงินเฟ้อรายเดือนที่ ต่อเนื่องยาวนาน 4 ปี (พ.ศ. 2564-2567) ทั้งนี้ ในช่วงดังกล่าว ข้าวเป็นองค์ประกอบหลักที่ผลักดันดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index:CPI) ให้ปรับเพิ่มต่อเนื่อง

นาย M. Habibullah รองหัวหน้าฝ่ายสถิติการผลิต BPS ระบุว่า ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็น “ความผิดปกติในเชิงบวก” (Positive anomaly) สะท้อนประสิทธิภาพด้านผลผลิตและเสถียรภาพของห่วงโซ่อุปทานจากปัจจัยสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ (1) ผลผลิตฤดูนาปรัง (รอบสอง) เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทำให้ข้าวเปลือกเข้าสู่ตลาดมากขึ้น (2) การระบายสต็อกข้าวเปลือกเก่าจากโรงสีเพื่อใช้ประโยชน์ และ (3) ปริมาณข้าวสารส่วนเกินในตลาด ค้าส่ง-ค้าปลีก ส่งผลให้ราคาลดลงทุกระดับของห่วงโซ่ ตั้งแต่โรงสี ผู้ค้าส่ง จนถึงผู้ค้าปลีก

ข้อมูล BPS ระบุว่า ในเดือนกันยายน 2568 ราคาข้าวเฉลี่ยระดับโรงสีคุณภาพพรีเมียมอยู่ที่ 13,739 รูเปียห์/กก. (ลดลงร้อยละ 0.72 เมื่อเทียบกับเดือนก่อน) คุณภาพปานกลาง 13,386 รูเปียห์/กก. (ลดลงร้อยละ 0.54) และคุณภาพรอง 13,278 รูเปียห์/กก. (ลดลงร้อยละ 0.31%) BPS ชี้ว่า ภาวะเงินฝืดดังกล่าวมีสาเหตุหลักจากผลผลิตระดับประเทศที่เพิ่มขึ้น โดยอ้างอิงระบบสำรวจพื้นที่เพาะปลูกและคาดการณ์ผลผลิต (KSA) ซึ่งประเมินว่า ผลผลิตข้าวช่วงมกราคม-พฤศจิกายน 2568 อยู่ที่ประมาณ 33.19 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 12.62 จากช่วงเดียวกันของปี 2567 (29.47 ล้านตัน) และสูงกว่าผลผลิตทั้งปี 2567 ที่ 30.34 ล้านตันอย่างมีนัยสำคัญ ปริมาณผลผลิตที่เพิ่มขึ้นยืนยันความมั่นคงของอุปทานภายในประเทศและช่วยลดแรงกดดันต่อราคาข้าวในตลาด

ในโอกาสเดียวกัน นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ย้ำว่า จากแนวโน้มผลผลิตที่ขยายตัว รัฐบาลไม่มีแผนนำเข้าข้าวเพิ่มเติมในปีนี้ เนื่องจากสต็อกภายในประเทศเพียงพอ ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของผลผลิตเกิดจากการเปลี่ยนผ่านเชิงโครงสร้าง (Structural transformation) ในภาคเกษตรที่ดำเนินอย่างเป็นระบบ ครอบคลุมการพัฒนาแหล่งเพาะปลูกใหม่ การปรับปรุงระบบชลประทาน และการยกระดับคุณภาพชีวิตเกษตรกร ซึ่งเป็นกลไกสำคัญต่อความมั่นคงทางอาหารระยะยาว

รายงานของ BPS สะท้อนการเปลี่ยนผ่านของภาคการผลิตของอินโดนีเซียสู่ความยั่งยืนในมิติ “ผลผลิตสูง-ราคาควบคุมได้-ความมั่นคงทางอาหาร” อันเป็นพัฒนาการเชิงบวกต่อเสถียรภาพด้านราคาและเศรษฐกิจมหภาคในปี 2568-2569 พร้อมทั้งสนับสนุนการรักษากำลังซื้อของภาคครัวเรือนและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศอย่างต่อเนื่อง

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 1 ตุลาคม 2568

การประชุมระดับผู้นำระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านการคุ้มครองแรงงานประมงในอินโดนีเซีย

เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2568 กระทรวงแรงงานอินโดนีเซียร่วมกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง โดยได้รับการสนับสนุนจากองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization: ILO) จัดการประชุมระดับผู้นำระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านการคุ้มครองแรงงานประมง ณ กรุงจาการ์ตา โดยมีนาย Yassierli รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานอินโดนีเซีย เป็นประธานเปิด เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมระหว่างหน่วยงานกำกับดูแลและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องตลอดจนกำหนดแนวทางผลักดันการให้สัตยาบันอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 188 ปี 2007 ว่าด้วยงานในภาคประมง (Work in Fishing Convention, 2007)

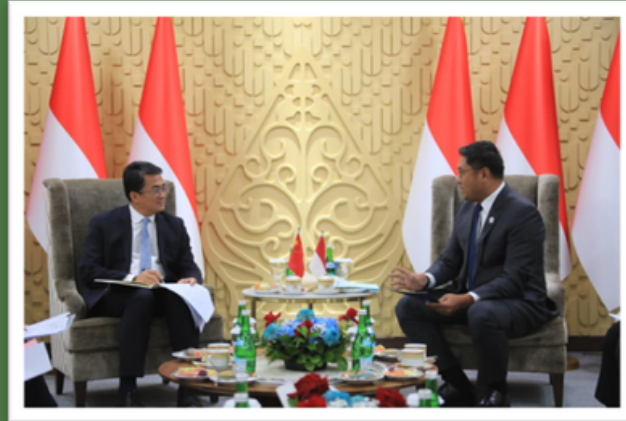
นาย Yassierli ระบุว่า การให้สัตยาบันอนุสัญญาดังกล่าวเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับการคุ้มครองแรงงานประมงอย่างรอบด้าน ครอบคลุมความปลอดภัยในการทำงาน สวัสดิการพื้นฐาน (ที่พัก อาหาร และค่าจ้างที่เป็นธรรม) และหลักประกันทางสังคม อีกทั้งช่วยยกระดับภาพลักษณ์อุตสาหกรรมประมงอินโดนีเซียในเวทีสากล ทำให้ผลิตภัณฑ์มีมาตรฐานแรงงานที่เป็นที่ยอมรับในตลาดโลก ก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการปฏิบัติตามมาตรฐานแรงงานสากลจะเสริมความเชื่อมั่นตลอดห่วงโซ่อุปทาน ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ ว่าดำเนินงานอย่างโปร่งใส มีคุณภาพ และยั่งยืน ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และสร้างความมั่นใจแก่ผู้บริโภคกับนักลงทุนต่างชาติ

ทั้งนี้ รัฐมนตรีฯ เน้นย้ำว่า งานในภาคทะเลและประมงเป็นอาชีพเสี่ยงสูง หรือ “4D” (Dirty, Difficult, Dangerous, Deadly) ซึ่งมีลักษณะสกปรก ยาก อันตราย และเสี่ยงต่อชีวิต จึงจำเป็นที่รัฐต้องตอบสนองต่อข้อเรียกร้องขององค์การแรงงานและสหภาพแรงงานเพื่อผลักดันการให้สัตยาบันอนุสัญญาฯ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและศักดิ์ศรีของแรงงานประมงในอินโดนีเซีย ที่ประชุมได้แลกเปลี่ยนข้อมูลสถานการณ์แรงงานภาคประมงปัจจุบัน หรือแนวทางยกระดับมาตรการคุ้มครองให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล จัดตั้งคณะทำงานระหว่างหน่วยงานเพื่อเตรียมความพร้อมในการให้สัตยาบัน และเสนอให้จัดทำแผนปฏิบัติการระดับชาติว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานประมง เพื่อเสริมสร้างระบบแรงงานที่ปลอดภัย มีศักดิ์ศรี และยั่งยืนในทุกมิติ

ที่มา : Detik วันที่ 1 ตุลาคม 2568

อินโดนีเซีย-จีน ยกกระดับหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ด้านการเกษตร เสริมศักยภาพการผลิตและการส่งออก

เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2568 นาย Sudaryono รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ให้การต้อนรับนาย Maierdan Mugaiti รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบทแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน ในโอกาสเยือนอย่างเป็นทางการ ณ สำนักงานใหญ่กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย การประชุมจัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือทางการเกษตรระหว่างอินโดนีเซียและจีน โดยเน้นความร่วมมือด้านข้าว การค้าสินค้าเกษตรเชิงยุทธศาสตร์ (strategic commodities) การขยายช่องทางเข้าถึงตลาดส่งออกของอินโดนีเซีย ตลอดจนการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีการผลิตและการพัฒนาเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน

รมช. Sudaryono ระบุว่า การหารือเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมีประสิทธิผล โดยมีประเด็นสำคัญ 4 ด้าน ดังนี้

1. ความร่วมมือด้านการผลิตและอุตสาหกรรมข้าว: อินโดนีเซียมีศักยภาพการผลิตข้าวสูง เป็นที่สนใจของจีน ทั้งสองฝ่ายหารือโอกาสวิจัยและพัฒนาเมล็ดพันธุ์ รวมถึงการยกระดับอุตสาหกรรมข้าวผ่านการแปรรูปและเทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่เพื่อเพิ่มมูลค่า
2. การส่งเสริมการค้าเกษตร: มูลค่าการค้าสินค้าเกษตรระหว่างสองประเทศอยู่ที่ประมาณ 7.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยอินโดนีเซียเกินดุลประมาณ 1.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ สินค้าส่งออกหลัก ได้แก่ น้ำมันปาล์ม (CPO) ยางธรรมชาติ และรังนก ขณะที่จีนเป็นตลาดหลักที่มีศักยภาพสูง
3. การเปิดตลาดส่งออกสู่จีน: อินโดนีเซียขอสนับสนุนการเปิดช่องทางส่งออกโดยตรงสำหรับทุเรียน รังนก และผลิตภัณฑ์ปศุสัตว์ โดยอินโดนีเซียเป็นหนึ่งในผู้ผลิตทุเรียนและรังนกรายใหญ่ของโลก ส่วนจีนเป็นตลาดผู้บริโภคหลัก จึงเป็นโอกาสเพิ่มรายได้ให้เกษตรกรรายย่อยผ่านการค้าที่เป็นธรรม ควบคู่ความร่วมมือด้านเกษตรยั่งยืนเพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และเทคโนโลยีที่เหมาะสม
4. การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการพัฒนาเกษตรและการลดความยากจนในชนบท: อินโดนีเซียสนใจแนวทางของจีนในการเพิ่มผลิตภาพและยกระดับคุณภาพชีวิตเกษตรกร เพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะกับบริบทของประเทศ

รมช. Sudaryono กล่าวเพิ่มเติมว่า ภายใต้นโยบายของประธานาธิบดี Prabowo Subianto รัฐบาลให้ความสำคัญกับการยกระดับผลผลิตและประสิทธิภาพการใช้พื้นที่เพาะปลูกของสินค้าเกษตรเชิงยุทธศาสตร์ เพื่อขยายตลาดรองรับผลผลิตที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะตลาดจีนซึ่งมีศักยภาพสูง ทั้งสองฝ่ายได้แสดงเจตนารมณ์ร่วมในการยกระดับความเป็นหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ด้านการเกษตร (Strategic Agricultural Partnership) ส่งเสริมการลงทุน และขยายช่องทางการตลาด เพื่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกันอย่างเป็นรูปธรรม ตลอดจนเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารและยกระดับความเป็นอยู่ของเกษตรกรทั้งสองประเทศ

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 1 ตุลาคม 2568

กระทรวงเกษตรฯ วางแผนผลิตไก่ปี 2569 รับมือความต้องการบริโภคที่เพิ่มขึ้น

เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2568 กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย โดยกรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ (Directorate General of Livestock and Animal Health Services: DGLAHS) จัดประชุมเพื่อประเมินความเหมาะสมของตัวชี้วัดและเกณฑ์การจัดสรรพันธุ์ไก่ปู่-ย่า (Grandparent Stock: GPS) สำหรับผู้ประกอบการภาคเอกชน เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดทำแผนการผลิตไก่พันธุ์ระดับชาติ ประจำปี 2569 การประชุมจัดขึ้น ณ ศูนย์ฝึกอบรมด้านการขนส่งทางทะเล กรุงจาการ์ตา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวนความสอดคล้องของตัวชี้วัดและเกณฑ์การจัดสรร GPS ให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ประกอบการแต่ละราย และใช้เป็นฐานข้อมูลเชิงวิชาการในการจัดทำแผนการผลิตระดับชาติให้โปร่งใส ตรวจสอบได้ และสอดคล้องกับความต้องการบริโภคภายในประเทศอย่างยั่งยืน

การประเมินดังกล่าวดำเนินการภายใต้กรอบมาตรฐานปฏิบัติงาน (Standard Operating Procedure: SOP) สำหรับการจัดทำแผนการผลิตไก่พันธุ์ระดับชาติ ซึ่งกำหนดขั้นตอนการจัดสรรพันธุ์ให้เป็นระบบ โปร่งใส และอิงหลักฐานเชิงประจักษ์ ก่อนเข้าสู่กระบวนการ “desk review” DGLAHS ได้ดำเนินการเตรียมการสำคัญ ได้แก่ การรับและตรวจสอบเอกสารคำขอจากผู้ประกอบการ การจัดทำร่าง SOP และ ร่างแผนการผลิตระดับชาติ การทบทวนกระบวนการจัดสรรพันธุ์ GPS ตลอดจนการเผยแพร่แนวทางปฏิบัติเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกับหน่วยงานและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง

GPS สำหรับไก่เนื้อและไข่เป็นหัวใจสำคัญของอุตสาหกรรมสัตว์ปีก การจัดสรรพันธุ์ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับอุปสงค์ ช่วยรักษาสมดุลระหว่างการผลิตและการบริโภคภายในประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ นโยบายการนำเข้า GPS จึงมิได้ส่งผลเฉพาะต่อผู้ประกอบการเพาะพันธุ์เท่านั้น แต่ยังกระทบโดยตรงต่อความมั่นคงทางอาหาร โดยเฉพาะการจัดหาผลผลิตเนื้อสัตว์ปีกและไข่เพื่อการบริโภคของประชาชนอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง

นาย Agung Suganda อธิบดีกรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ ระบุว่า แผนการผลิตไก่พันธุ์ระดับชาติเป็นเครื่องมือเชิงยุทธศาสตร์ของรัฐบาลในการรักษาสมดุลระหว่างการจัดหาพันธุ์สัตว์กับความต้องการภายในประเทศ โดยดำเนินการภายใต้กรอบการจัดสรรแบบมีเงื่อนไข (conditional allocation) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการทุกกลุ่มเข้าถึงการจัดสรรพันธุ์อย่างเท่าเทียม เสริมความมั่นคงทางธุรกิจ และรักษาเสถียรภาพของอุตสาหกรรมปศุสัตว์ปีกในระดับประเทศ

สำหรับตัวชี้วัดการประเมินพันธุ์ไก่ปู่-ย่า แบ่งเป็นสองกลุ่มหลัก ได้แก่

- ไก่เนื้อ (Broiler): การเพาะพันธุ์และการผลิต ร้อยละ 40; สุขภาพสัตว์และสาธารณสุขสัตว์แพทย์ ร้อยละ 20; การพัฒนาเชิงอุตสาหกรรมปลายน้ำ ร้อยละ 20; สุขภาพสัตว์ ร้อยละ 10; อาหารสัตว์ ร้อยละ 7; และการบริหารจัดการและประสานงาน ร้อยละ 3
- ไก่ไข่ (Layer): การเพาะพันธุ์และการผลิต ร้อยละ 60; การบริหารจัดการและประสานงาน ร้อยละ 40

การประเมินเชิงเอกสาร (desk review) ครั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อให้รัฐบาลสามารถจัดทำแผนการผลิตไก่พันธุ์ระดับชาติ ประจำปี 2569 บนหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน โปร่งใส และเป็นธรรม อันจะเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมสัตว์ปีกในระดับประเทศให้เติบโตอย่างยั่งยืน

ที่มา: กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 2 ตุลาคม 2568

อินโดนีเซียเดินหน้าบังคับใช้การรับรองฮาลาลครบวงจร ภายในเดือนตุลาคม 2569

เพื่อให้การดำเนินงานตามกฎหมายว่าด้วยการรับประกันผลิตภัณฑ์ฮาลาล หมายเลข 33 ปี 2014 (Law No. 33 of 2014 on Halal Product Assurance: JPH) มีผลบังคับใช้อย่างครบถ้วนและเป็นระบบทั่วประเทศ หน่วยงานรับรองผลิตภัณฑ์ฮาลาลอินโดนีเซีย (Indonesia's Halal Product Assurance Agency: BPJPH) กำหนดให้สินค้าที่จำหน่ายในประเทศทุกประเภท รวมถึงสินค้านำเข้า ต้องผ่านการรับรองฮาลาลภาคบังคับ (mandatory halal certification) ภายในเดือนตุลาคม 2569 ตามระเบียบรัฐบาล หมายเลข 42 ปี 2024

มาตรการดังกล่าวมุ่งเสริมความเชื่อมั่นผู้บริโภค ยกระดับความโปร่งใสของห่วงโซ่อุปทาน และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันระดับโลก (global competitiveness) สืบเนื่องจากแผนแม่บทการรับรองฮาลาลแห่งชาติ (National Halal Certification Roadmap) ที่มีผลใช้บังคับตั้งแต่ปี 2562 โดยดำเนินการแบบเป็นช่วง (staged implementation) เพื่อเอื้อต่อการปรับตัวของทุกภาคส่วน ครอบคลุมอุตสาหกรรมหลัก ได้แก่

- 1) อาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverages)
- 2) เครื่องสำอาง (Cosmetics)
- 3) ผลิตภัณฑ์ยาและชีวเภสัชภัณฑ์ (Pharmaceuticals and Biopharmaceuticals)
- 4) สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (Textiles and Apparel)
- 5) สินค้าอุปโภคบริโภคทั่วไป (General Consumer Goods)

ทั้งนี้ การบังคับใช้ในปี 2569 เป็นระยะสุดท้ายของการดำเนินการตามแผนดังกล่าว ซึ่งดำเนินการมาเป็นลำดับตั้งแต่ปี 2562

ในปี 2568 BPJPH รายงานว่ามีผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองฮาลาลแล้วกว่า 9.6 ล้านรายการ และมีการออกใบรับรองเฉลี่ย 5,000–6,000 รายการต่อวัน เพื่อตอบสนองความต้องการที่เพิ่มขึ้น BPJPH ร่วมมือกับกระทรวงสหกรณ์และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Ministry of Cooperatives and SMEs: KUKM) เพื่อบูรณาการฐานข้อมูลและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการ MSMEs โดยเฉพาะผู้ประกอบการรายย่อย ร้านอาหารพื้นบ้าน และผู้ค้าท้องถิ่น ให้เข้าถึงระบบการรับรองอย่างทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำด้านต้นทุน

นโยบายดังกล่าวสะท้อนความมุ่งมั่นของรัฐบาลอินโดนีเซียในการพัฒนาระบบการประกันฮาลาลแบบครบวงจร (integrated halal assurance system) ครอบคลุมกฎหมาย มาตรฐาน และกลไกกำกับตรวจสอบ เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นของผู้บริโภค และยกระดับบทบาทอินโดนีเซีย ศูนย์กลางอุตสาหกรรมฮาลาลระดับโลก (Global Halal Hub) การใช้มาตรฐานเดียวกันกับสินค้าภายในประเทศและสินค้านำเข้าเป็นกลไกสำคัญในการรักษาความเป็นธรรมทางการค้า (trade fairness) และเพิ่มความโปร่งใสในห่วงโซ่อุปทานอาหารและสินค้าอุปโภคบริโภคทั่วประเทศ

ที่มา: *Ba id.investing.com* วันที่ 6 ตุลาคม 2568

หน่วยงานกักกันสัตว์ พืช และประมง จ.กาลิมันตันตะวันตก เดินหน้าโครงการส่งออกกระท่อมอย่างเป็นทางการ

หน่วยงานกักกันสัตว์ พืช และประมง สาขาจังหวัดกาลิมันตันตะวันตก (The West Kalimantan Branch of the Animal, Fish, and Plant Quarantine Agency: BKHIT) เปิดตัวโครงการส่งออกผลิตภัณฑ์กระท่อมอย่างเป็นทางการ โดยมีปริมาณการส่งออกรวม 343 ตัน มูลค่าประมาณ 15,000 ล้านรูเปียห์ (ประมาณ 1 ล้านเหรียญสหรัฐ) การส่งออกมีขึ้นเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2568 ณ ท่าเรือ Dwikora เมือง Pontianak ภายใต้โครงการ “Export Acceleration” เพื่อเร่งรัดและขับเคลื่อนการส่งออกของภูมิภาค ทั้งนี้ BKHIT ย้ายบทบาทในฐานะหน่วยงานอำนวยความสะดวกทางการค้า (trade facilitator) ด้วยศักยภาพในการออกไปรับรองการส่งออกที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล ช่วยยกระดับมาตรฐานคุณภาพสินค้าและเสริมความเชื่อมั่นของตลาดต่างประเทศ

การดำเนินงานดังกล่าวเป็นสัญญาณเชิงนโยบายของรัฐบาลอินโดนีเซียในการผลักดันให้ “กระท่อม” ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีข้อจำกัดทางกฎหมาย เข้าสู่ระบบการค้าระหว่างประเทศอย่างถูกต้องและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ การบูรณาการกระท่อมผ่านช่องทางการส่งออกที่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการ จะช่วยเปิดตลาดต่างประเทศ เพิ่มรายได้จากการส่งออก และสร้างกลไกควบคุมคุณภาพให้มี มาตรฐานเดียวกันในระดับชาติ

มาตรการนี้สะท้อนความมุ่งมั่นของภาครัฐในการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ การกำกับดูแลคุณภาพสินค้า และการยกระดับภาพลักษณ์สินค้าเกษตรอินโดนีเซียในตลาดโลก อีกทั้งสอดคล้องกับแนวทาง เศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ของประเทศในระยะยาว

ที่มา: DIO TV – Kalimantan วันที่ 6 ตุลาคม 2568

อินโดนีเซียเดินหน้าสู่การบังคับใช้น้ำมันไบโอดีเซลผสมร้อยละ 50 (B50)

กระทรวงพลังงานและทรัพยากรแร่อินโดนีเซียเปิดเผยว่า รัฐบาลได้เสร็จสิ้นการทดสอบในห้องปฏิบัติการ (laboratory testing) สำหรับเชื้อเพลิงไบโอดีเซลผสมร้อยละ 50 (B50) ที่ใช้น้ำมันปาล์มเป็นฐาน (palm oil-based biofuel) ซึ่งเป็นความก้าวหน้าสำคัญต่อการยกระดับจากมาตรฐานปัจจุบัน B40 สู่ B50 การทดสอบแล้วเสร็จเมื่อเดือนสิงหาคม โดยใช้เครื่องยนต์ดีเซลภายใต้สภาพการใช้งานจำลองเพื่อประเมินสมรรถนะและผลกระทบต่อเครื่องยนต์ ทั้งนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำลังเตรียมทดสอบภาคสนาม (road trials) และประเมินผลกับเครื่องจักรดีเซลนอกภาคยานยนต์ (non-automotive diesel machinery) เพื่อยืนยันความเสถียร ความปลอดภัย และประสิทธิภาพก่อนประกาศใช้เชิงพาณิชย์

นาย Edi Wibowo ผู้อำนวยการฝ่ายพลังงานชีวภาพ กระทรวงพลังงานและทรัพยากรแร่ ระบุว่า หากนำมาใช้จริง B50 จะทดแทน B40 โดยต้องใช้น้ำมันปาล์มเพื่อผลิตไบโอดีเซลประมาณ 20.1 ล้านกิโลลิตรต่อปี เพิ่มขึ้น 15.6 ล้านกิโลลิตรต่อปี ภายใต้มาตรฐาน B40 เพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดการผสมเชื้อเพลิง (blending requirements) รัฐบาลมีเป้าหมายเริ่มบังคับใช้ B50 ภายในปี 2569 เพื่อเพิ่มสัดส่วนพลังงานหมุนเวียน ลดการนำเข้าน้ำมันเชื้อเพลิง และเพิ่มมูลค่าเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์ม

อย่างไรก็ดี การเริ่มใช้ตั้งแต่เดือนมกราคม 2569 ยังเป็นความท้าทาย เนื่องจากต้องผ่านการทดสอบและการประเมินเชิงเทคนิคเพิ่มเติมหลายด้านก่อนประกาศใช้อย่างเป็นทางการ ความคืบหน้าดังกล่าวสะท้อนความมุ่งมั่นของอินโดนีเซียในการขับเคลื่อนนโยบายพลังงานชีวภาพ (bioenergy policy) สนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ลดการปล่อยคาร์บอน เสริมความมั่นคงด้านพลังงาน และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมพลังงานชีวภาพของประเทศในตลาดโลก

ที่มา: www.reuters.com วันที่ 8 ตุลาคม 2568

อินโดนีเซียตั้งเป้าหมายยกระดับหมู่บ้านประมง 65 แห่ง ทั่วประเทศให้แล้วเสร็จภายในสิ้นปี 2568

ในการประชุม Indonesia International Sustainability Forum 2025 ณ กรุงจาการ์ตา นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) แถลงความก้าวหน้าโครงการ “หมู่บ้านประมงแดง-ขาว” (Kampung Nelayan Merah Putih: KNMP) ซึ่งเป็นโครงการลำดับความสำคัญระดับชาติภายใต้แผนพัฒนาแห่งชาติระยะกลาง (National Medium-Term Development Plan: RPJMN) โดยมีเป้าหมายยกระดับหมู่บ้านประมงทั่วประเทศอย่างน้อย 65 แห่ง ให้แล้วเสร็จภายในเดือนธันวาคม 2568 หรือไม่เกินต้นปี 2569

ทั้งนี้ โครงการกำหนดตามประกาศรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง หมายเลข 55 พ.ศ. 2025 ว่าด้วยการกำหนดพื้นที่ก่อสร้างโครงการ KNMP ระยะที่ 1 ปี 2568 ครอบคลุมพื้นที่น้ำร่องใน 16 จังหวัด ได้แก่ อาเจะห์ บันเตน เบงกอล ยอกยาการ์ตา โกโรนตาโล ชวาตะวันตก ชวากลาง ชวาตะวันออก กาลิมันตันตะวันตก หมู่เกาะรีเวา ลัมปุง มาลุกู นูซาเต็งการา ตะวันตก สุลาเวสีตะวันตก ปาปัวตะวันตกเฉียงใต้ และปาปัวใต้

เพื่อสนับสนุนระยะเริ่มต้น รัฐบาลจัดสรรงบประมาณ 1.34 ล้านล้านรูเปียห์ (ประมาณ 80 ล้านเหรียญสหรัฐ) และกั้นงบเพิ่มเติมไว้ในบัญชีรายจ่ายงบประมาณ (Budget Implementation List: DIPA) ภายใต้ร่างงบประมาณปี 2569 สำหรับขยายผลอีก 250 พื้นที่ ภายใต้วิสัยทัศน์ระยะยาว รัฐบาลตั้งเป้าครอบคลุมหมู่บ้านประมง 1,100 แห่งทั่วประเทศภายในปี 2572

โครงการ KNMP มีวัตถุประสงค์ปรับโครงสร้างภาคประมงให้ยั่งยืนและแข่งขันได้ โดยบูรณาการการพัฒนาเศรษฐกิจชายฝั่งกับการบริหารทรัพยากรทางทะเลอย่างมีประสิทธิภาพ ภายใต้นโยบาย “การจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง” (Quota-Based Measured Fishing Policy: PIT) เพื่อควบคุมการทำประมงให้สมดุลกับศักยภาพทรัพยากร สาระสำคัญครอบคลุมการก่อสร้างและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานชายฝั่ง อาทิ ท่าเทียบเรือ ถนน ระบบระบายน้ำ ระบบไฟฟ้า คลังสินค้าห้องเย็น โรงงานน้ำแข็ง ศูนย์ซ่อมบำรุงเรือ ร้านจำหน่ายอุปกรณ์ประมง และสถานีจำหน่ายเชื้อเพลิงสำหรับเรือประมง

ทั้งนี้ โครงการถูกกำหนดให้เป็นกลไกหลักในการสร้างรายได้ การจ้างงาน และการเพิ่มผลผลิตอาหารโปรตีนในประเทศ สนับสนุนเป้าหมาย “ความมั่นคงทางอาหารและพลังงาน” ตลอดจนกระจายความเจริญจากเมืองสู่ชนบทเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชนชายฝั่งอย่างมั่นคงและยั่งยืนในระยะยาว

ที่มา: antaranews.com วันที่ 10 ตุลาคม 2568

ภาคการผลิตยางพาราของเกษตรกรรายย่อยอินโดนีเซียเผชิญทางแยกสำคัญ: ราคาตกต่ำ เลี่ยงเกษตรกรละทิ้งพื้นที่เพาะปลูก

นาย Irfan Ahmad Fauzi ประธานสมาคมเกษตรกรยางพาราแห่งอินโดนีเซีย (Asosiasi Petani Karet Indonesia: Apkarindo) ระบุว่า ภาคการผลิตยางพาราของเกษตรกรรายย่อยยังมีศักยภาพสูงในการกลับมาเป็นกลไกสำคัญขับเคลื่อนเศรษฐกิจระดับชาติ อย่างไรก็ตาม ภาคส่วนดังกล่าวกำลังเผชิญความท้าทายเชิงโครงสร้าง โดยเฉพาะราคายางพาราในระดับเกษตรกรที่อยู่เพียง 10,000–13,000 รูเปียห์/กก. ต่ำกว่าระดับราคาที่เหมาะสมประมาณ 25,000 รูเปียห์/กก.

ราคาที่ตกต่ำต่อเนื่องทำให้เกษตรกรจำนวนมากไม่สามารถดำเนินโครงการปลูกทดแทน/ปรับปรุงสวนยาง (replanting) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากสวนยางจำนวนมากมีอายุมาก ผลผลิตลดลง ขณะที่ต้นทุนการเพาะปลูกสูงขึ้น อีกทั้งข้อจำกัดในการเข้าถึงแหล่งทุนและอำนาจต่อรองที่ ข้อมูลจากกรมพื้นที่เพาะปลูก (Directorate General of Plantations) ระบุว่า อินโดนีเซียมีเกษตรกรรายย่อยกว่า 2.33 ล้านครัวเรือน พึ่งพายางพาราเป็นรายได้หลัก ครอบคลุมพื้นที่เพาะปลูกประมาณ 3.8 ล้านเฮกตาร์ มูลค่าส่งออกยางพาราธรรมชาติปี 2566 ประมาณ 38 ล้านล้านรูเปียห์ นับเป็นหนึ่งในสินค้าส่งออกสำคัญของภาคเกษตรนอกพลังงาน สะท้อนศักยภาพทางเศรษฐกิจของยางพาราหากได้รับการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและมีนโยบายสนับสนุนที่มีทิศทางชัดเจน

นาย Irfan เสริมว่า อินโดนีเซียเคยมีบทบาทโดดเด่นในฐานะผู้ผลิตและผู้ส่งออกยางพารารายใหญ่ของโลก โดยเฉพาะทศวรรษ 1980–1990 เมื่อภาคเกษตรรายย่อยเป็นเสาหลักเศรษฐกิจชนบทในหลายพื้นที่ โดยเฉพาะบนเกาะสุมาตราและกาลิมันตัน การฟื้นฟูศักยภาพจึงควรดำเนินมาตรการเชิงยุทธศาสตร์อย่างต่อเนื่อง ได้แก่ การเสริมสร้างโครงสร้างสถาบันเกษตรกรให้เข้มแข็ง พัฒนาสหกรณ์ชุมชนให้มีบทบาทในการบริหารจัดการผลผลิตและการตลาด และเร่งส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปปลายน้ำในระดับฐานราก เพื่อให้มูลค่าเพิ่มกระจายกลับสู่เกษตรกรโดยตรง อันจะเอื้อต่อการก่อรูปห่วงโซ่มูลค่าที่เป็นธรรมและยั่งยืนสำหรับผู้ผลิตรายย่อยทั่วประเทศ

ในการประชุมใหญ่สามัญระดับชาติของสมาคม เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2568 นาย Irfan ย้ำความมุ่งมั่นของ Apkarindo ในการทำหน้าที่เป็นเวทีกลางประสานความร่วมมือ (Collaborative Platform) ระหว่างภาคเกษตรกร ภาครัฐ และภาคเอกชน โดยมุ่งเน้นการพัฒนาองค์ความรู้ทางเทคนิค ขยายการเข้าถึงแหล่งทุน และสร้างเครือข่ายพันธมิตรกับอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เพื่อยกระดับความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์ยางพารารายย่อยในตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ พร้อมเชิญชวนทุกภาคส่วนร่วมขับเคลื่อนการพัฒนาภาคยางพาราอย่างยั่งยืน.

ที่มา: Kompas วันที่ 12 ตุลาคม 2568

อินโดนีเซียครองศักยภาพผู้นำผลไม้เมืองร้อนของโลก ส่งออกหลักไปจีน ฮองกง และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

ด้วยที่ตั้งทางภูมิศาสตร์บนเส้นศูนย์สูตร อินโดนีเซียมีความได้เปรียบเชิงภูมิอากาศ (Climatic Advantage) ในการผลิตผลไม้เขตร้อนตลอดปี เช่น ทูเรียน มังคุด เงาะ และชนิดอื่น ๆ ปัจจัยนี้ทำให้ประเทศมีศักยภาพสูงในฐานะ “กำลังหลักระดับโลกด้านการผลิตและส่งออกผลไม้เมืองร้อน” (global powerhouse in tropical fruit production and export)

ข้อมูลจาก Observatory of Economic Complexity (OEC) ปี 2566 ระบุว่า จีนเป็นผู้นำเข้าผลไม้เมืองร้อนจากอินโดนีเซียอันดับหนึ่ง มูลค่า 95.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รองลงมาคือ ฮองกง 55.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ 6.24 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อันดับสี่และห้าคือ ฝรั่งเศส 1.53 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และสิงคโปร์ 1.32 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ตามด้วยซาอุดีอาระเบียและมาเลเซีย และถัดไปคือ คูเวต 0.761 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เนเธอร์แลนด์ 0.757 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และเยอรมนี 0.723 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รวมเป็นสิบตลาดหลักของอินโดนีเซีย

ด้านการผลิตภายในประเทศ สำนักงานสถิติแห่งชาติ (BPS) ปี 2567 ระบุว่า “กล้วย” มีผลผลิตสูงสุด 9.26 ล้านตัน ตามด้วยมะม่วง 3.3 ล้านตัน สับปะรด 2.74 ล้านตัน ส้ม 2.45 ล้านตัน และสละ 2.09 ล้านตัน ซึ่งเป็นฐานสินค้าในห่วงโซ่อุปทานอาหารและการค้าผลไม้ของประเทศ

โดยสรุป อินโดนีเซียยังคงสถานะศูนย์กลางการผลิตผลไม้เขตร้อนของโลก ทั้งในเชิงปริมาณและความหลากหลายของสายพันธุ์ การขยายตลาดส่งออกสู่เอเชีย ตะวันออกกลาง และยุโรป สะท้อนศักยภาพการพัฒนา “เกษตรเชิงมูลค่าเพิ่ม” (value-added agribusiness) ต่อเนื่องไปสู่อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร (agro-industrial processing) อันจะช่วยเพิ่มรายได้จากการส่งออก เสริมความมั่นคงเศรษฐกิจภาคเกษตร และสนับสนุนการเติบโตอย่างยั่งยืนของเศรษฐกิจอินโดนีเซียในระยะยาว

ที่มา: rri.co.id วันที่ 13 ตุลาคม 2568

รัฐบาลอินโดนีเซียกำหนดให้ผู้ส่งออกกุ้งไปสหรัฐฯ ต้องมีใบรับรองปลอดกัมมันตรังสี เริ่มบังคับใช้ 31 ตุลาคม 2568

เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2568 รัฐบาลอินโดนีเซียกำหนดให้ผู้ส่งออกกุ้งไปสหรัฐอเมริกาจัดทำ “ใบรับรองปลอดการปนเปื้อนกัมมันตรังสี” (Radioactive-Free Certificate) เพื่อตอบสนองต่อคำเตือนการนำเข้า (Import Alert) ล่าสุดของสำนักงานอาหารและยาสหรัฐอเมริกา (U.S. Food and Drug Administration: FDA) มีวัตถุประสงค์เพื่อยืนยันความปลอดภัยของสินค้าส่งออกจากการปนเปื้อนซีเซียม-137 (Cesium-137: Cs-137)

นาย Bara Krishna Hasibuan ที่ปรึกษาด้านการเปลี่ยนผ่านดิจิทัลและความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน กระทรวงประสานงานด้านเศรษฐกิจ (Coordinating Ministry for Economic Affairs) เปิดเผยว่า รัฐบาลอินโดนีเซียและรัฐบาลสหรัฐฯ บรรลุข้อตกลงร่วมว่าด้วยกลไกการออกใบรับรอง โดยมอบหมายให้กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) ทำหน้าที่หน่วยงานออกใบรับรอง (Certifying Entity: CE) สำหรับสินค้ากุ้งส่งออกไปสหรัฐฯ ปัจจุบัน KKP กำลังจัดทำรายละเอียด ขั้นตอนการออกใบรับรอง และกระบวนการรายงานผล (Certification and Reporting Procedures) สำหรับกุ้งและเครื่องเทศ มุ่งจัดตั้งระบบกำกับคุณภาพที่เข้มงวด โปร่งใส และตรวจสอบย้อนกลับได้ เพื่อให้สินค้าส่งออกปลอดการปนเปื้อน Cs-137 อย่างมีหลักฐานรองรับ

นาง Ishartini ผู้อำนวยการสำนักควบคุมคุณภาพและกำกับมาตรฐานผลิตภัณฑ์ประมง (Marine and Fisheries Product Quality Control and Supervision Agency: BKIPM) ระบุว่า ระบบดังกล่าวมีผลตั้งแต่วันที่ 31 ตุลาคม 2568 สำหรับกุ้งและเครื่องเทศที่มีแหล่งผลิตบนเกาะชวาและจังหวัดลัมปุง รูปแบบใบรับรองอ้างอิงระบบรับรองคุณภาพสินค้าประมง (SMHKP) ที่ใช้อยู่ โดยเพิ่มเติมข้อความรับรอง “ปลอดกัมมันตรังสี” (Radioactive-Free Declaration) การออกใบรับรองดำเนินการผ่านหน่วยงานเทคนิคส่วนภูมิภาคของ KKP (Regional Technical Implementation Units: UPT) ผู้ส่งออกต้องแนบผลการทดสอบจากห้องปฏิบัติการที่ได้รับแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ และจะมีการตรวจสอบยืนยันผลเพิ่มเติมโดยองค์การวิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติ (National Research and Innovation Agency: BRIN) โดยผู้ส่งออกเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่าย

มาตรการนี้ใช้บังคับกับสถานประกอบการแปรรูปสินค้าประมงที่อยู่ใน “บัญชีสีเหลือง” (Yellow List) ได้แก่ โรงงานในเกาะชวาและจังหวัดลัมปุงที่ได้รับอนุญาตให้ส่งออกไปสหรัฐฯ ภายใต้เงื่อนไขว่าต้องผ่านการตรวจสอบและปฏิบัติตามข้อกำหนดใหม่ครบถ้วน สำหรับสถานประกอบการใน “บัญชีสีแดง” (Red List) เช่น บริษัท PT. Bahari Makmur Sejati (BMS) ซึ่งเคยถูกตรวจพบการปนเปื้อน Cs-137 จะถูกกำกับเข้มงวดเป็นพิเศษ และจำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบและรับรองจากหน่วยงานอิสระที่ได้รับการรับรองจาก FDA ก่อนอนุมัติให้ส่งออก.

ที่มา: antaranews.com วันที่ 13 ตุลาคม 2568

อินโดนีเซียเร่งขับเคลื่อนนโยบายแปรรูปต่อ ยอดสินค้าเกษตรหลัก เพื่อเพิ่มมูลค่าส่งออกและสร้างการจ้างงาน

นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ระบุว่า รัฐบาลให้ความสำคัญกับนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมปลายน้ำของผลิตผลพืชเศรษฐกิจเชิงสวนโดยมุ่งเน้นสินค้าเกษตรศักยภาพสูง ได้แก่ โกโก้ (cocoa) พริกไทย (pepper) มะม่วงหิมพานต์ (cashew) สลีสเลียดเทศ (gambier) และมะพร้าว (coconut) เพื่อเพิ่มมูลค่าการส่งออกและสร้างการจ้างงานทั่วประเทศ ทั้งนี้ รัฐมนตรี Amran ย้ำว่า มะพร้าวเป็น “สินค้าเชิงยุทธศาสตร์” (strategic agricultural commodity) ที่สามารถสร้างรายได้ต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ หากพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปให้ได้ผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่ม เช่น นมมะพร้าว (coconut milk) และผลิตภัณฑ์อนุพันธ์อื่น แทนการส่งออกผลสด โดยประเมินว่า หากพัฒนาโซ่อุปทานแปรรูปครบวงจรได้เต็มรูปแบบ มะพร้าวจะสร้างรายได้จากการส่งออกได้สูงถึง 76.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

นอกจากนี้ อินโดนีเซียมีบทบาทเป็นผู้ผลิตและส่งออกสลีสเลียดเทศรายใหญ่ที่สุดของโลก ครองส่วนแบ่งตลาดประมาณร้อยละ 80 ของความต้องการทั่วโลก นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมปลายน้ำของผลิตผลพืชเศรษฐกิจเชิงสวนจะเพิ่มการใช้ประโยชน์เชิงอุตสาหกรรมของสลีสเลียดเทศให้หลากหลายขึ้น ทั้งในอุตสาหกรรมหมึก ผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ และเครื่องสำอาง นำไปสู่การเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจอย่างเด่นชัด สำหรับปาล์มน้ำมัน รัฐบาลเร่งขับเคลื่อนการแปรรูป (palm oil downstreaming) โดยสนับสนุนการนำผลปาล์มสด (fresh fruit bunches) ไปสู่ผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มสูง เช่น เชื้อเพลิงชีวภาพ (FAME: Fatty Acid Methyl Ester) น้ำมันปรุงอาหาร และมาการีน เพื่อยกระดับจากผู้ส่งออกวัตถุดิบสู่ผู้นำด้านพลังงานหมุนเวียนและอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปมูลค่าสูงในเวทีโลก

นโยบายดังกล่าวเป็นกลไกสำคัญของยุทธศาสตร์ “อุตสาหกรรมบนฐานทรัพยากร” (resource-based industrialization) มุ่งปรับโครงสร้างเศรษฐกิจจากการพึ่งพาการส่งออกวัตถุดิบไปสู่การผลิตที่มีมูลค่าเพิ่มภายในประเทศ (value-added production) เพื่อยกระดับรายได้ของเกษตรกร ส่งเสริมการจ้างงาน และเสริมสร้างความยั่งยืนทางเศรษฐกิจของอินโดนีเซียในระยะยาว

ที่มา: radioidola.com วันที่ 14 ตุลาคม 2568

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย จับมือสำนักงานอาหารแห่งชาติ-ภาคเอกชน ร่วมรักษาเสถียรภาพราคาไก่เนื้อ มั่นใจปริมาณเพียงพอรับช่วงปลายปี

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ร่วมกับสำนักงานอาหารแห่งชาติ (National Food Agency: Bapanas) และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสัตว์ปีก เสริมสร้างความร่วมมือเชิงบูรณาการระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจ เพื่อรักษาเสถียรภาพราคาและปริมาณไก่เนื้อเชิงพาณิชย์ทั่วประเทศ รวมทั้งประกันให้ห่วงโซ่อุปทานดำเนินต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพในช่วงปลายปี

นาย Agung Suganda อธิบดีกรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียเปิดเผยว่า การผลิตไก่เนื้อยังเติบโตอย่างต่อเนื่องและมีเสถียรภาพ โดยคาดการณ์เดือนตุลาคม 2568 ระบุว่า ผลผลิตไก่เนื้อเชิงพาณิชย์อยู่ที่ประมาณ 372,867 ตัน ขณะที่อุปสงค์ความต้องการบริโภคภายในประเทศอยู่ที่ 325,641 ตัน ส่งผลให้มีส่วนเกินการผลิต (surplus) ประมาณ 47,226 ตัน สะท้อนประสิทธิภาพและความสามารถในการปรับตัวของภาคปศุสัตว์ ตลอดจนความสำเร็จของความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์ ในการเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารของชาติ

ข้อมูลจากระบบติดตามสถานการณ์ตลาดและความต้องการสินค้าอุปโภคบริโภคพื้นฐาน (Market and Basic Needs Monitoring System: SP2KP) ของกระทรวงการค้า ระบุว่า ราคาจำหน่ายไก่เนื้อในตลาดทรงตัวในช่วงครึ่งแรกของเดือนตุลาคม 2568 เฉลี่ย 38,743 รูเปียห์/กก. ต่ำกว่าราคารมาตรฐานอ้างอิงของรัฐบาล (Government Reference Price: HAP) ที่ 40,000 รูเปียห์/กก. สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนความราบรื่นของกระบวนการจัดส่งและกระจายสินค้าจากผู้ผลิตสู่ผู้บริโภคทั่วประเทศ

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย จับมือสำนักงานอาหารแห่งชาติ-ภาคเอกชน ร่วมรักษาเสถียรภาพราคาไก่เนื้อ มั่นใจปริมาณเพียงพอรับช่วงปลายปี

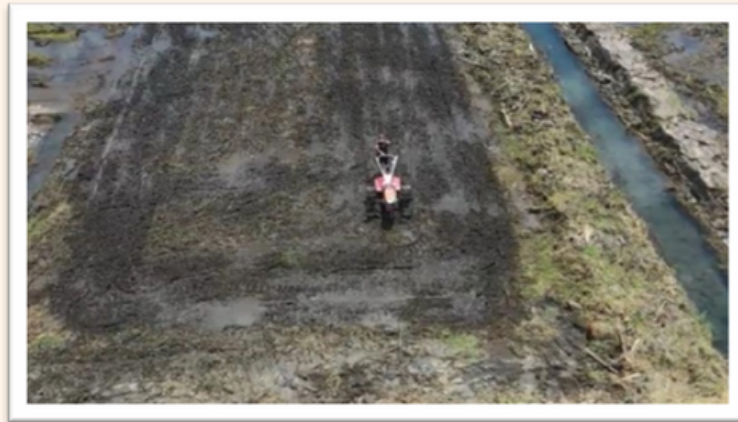
นาย I Ketut Gusti Astawa รองหัวหน้าฝ่ายเสถียรภาพและความเพียงพอด้านอาหาร (Deputy for Food Stability and Availability) สำนักงานอาหารแห่งชาติ (Bapanas) แสดงความชื่นชมต่อความร่วมมือและการประสานงานของทุกภาคส่วน โดยระบุว่า ผลการติดตามสถานการณ์ชี้ให้เห็นว่า ราคาไก่เนื้อในหลายจังหวัดยังทรงตัวในระดับเหมาะสมต่อผู้บริโภค สะท้อนประสิทธิภาพและความเข้มแข็งของระบบกระจายสินค้าอาหารในระดับประเทศ ทั้งนี้ การบูรณาการการทำงานระหว่างรัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่น และภาคเอกชนเป็นปัจจัยสำคัญในการคงเสถียรภาพด้านอาหาร พร้อมย้ำว่าความร่วมมือดังกล่าวต้องได้รับการสานต่อและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาสมดุลระหว่างราคาและปริมาณของสินค้าอาหารเชิงยุทธศาสตร์ เช่น เนื้อไก่ให้เพียงพอต่ออุปสงค์ของตลาด

ในโอกาสเดียวกัน นาย Sigit Pambudi ผู้แทนสมาคมโรงเชือดสัตว์ปีกแห่งอินโดนีเซีย (Indonesian Poultry Slaughterhouse Association: ARPHUIN) ระบุว่า ภาคเอกชนพร้อมสนับสนุนนโยบายรัฐในการรักษาสมดุลตลาดอย่างต่อเนื่อง และยืนยันความมุ่งมั่นในการคงประสิทธิภาพของห่วงโซ่อุปทานสัตว์ปีกในระดับประเทศ โดยจากรายงานของสมาคมฯ ราคาจำหน่ายเนื้อไก่แช่เย็นในจุดจำหน่ายกว่า 2,000 แห่งทั่วประเทศ อยู่ในช่วง 35,000–37,000 รูเปียห์/กก. ซึ่งเอื้อต่อการเข้าถึงสินค้ามีคุณภาพในราคาที่เหมาะสม

นาย Agung Suganda ตอกย้ำเจตนารมณ์ร่วมของทุกภาคส่วนในการคงเสถียรภาพราคาและปริมาณเนื้อไก่ทั่วประเทศ โดยเชื่อว่า ด้วยความร่วมมือแน่นแฟ้นระหว่างภาครัฐและเอกชน อินโดนีเซียจะสามารถรักษาเสถียรภาพราคา คงความเพียงพอของปริมาณสินค้า และค้ำประกันการเข้าถึงอาหารคุณภาพในราคาที่เป็นธรรมได้อย่างต่อเนื่อง.

ที่มา: กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 15 ตุลาคม 2568

การพัฒนาโครงการ “จัดทำพื้นที่นาข้าวใหม่” จังหวัดกาลิมันตันใต้

ภายใต้ข้อบังคับของรัฐบาล หมายเลข 14/2025 รัฐบาลอินโดนีเซียยังคงเดินหน้าพัฒนาเกษตรกรรมในพื้นที่ศักยภาพทั่วประเทศ โดยหนึ่งในพื้นที่ยุทธศาสตร์ที่ได้รับความสำคัญคือ อำเภอ Tanah Laut จังหวัดกาลิมันตันใต้ ซึ่งมีพื้นที่เกษตรขนาดใหญ่แต่ใช้ประโยชน์ไม่เต็มศักยภาพ รัฐบาลกลางจึงดำเนิน “โครงการจัดทำนาข้าวใหม่” (New Paddy Field Program) ครอบคลุมพื้นที่กว่า 30,000 เฮกตาร์ในจังหวัดกาลิมันตันใต้ โดย 4,056 เฮกตาร์อยู่ในอำเภอ Tanah Laut มุ่งเน้นการเปลี่ยนพื้นที่ที่รกร้างให้เป็นพื้นที่เพาะปลูกประสิทธิผลสูง ควบคู่การสนับสนุนเทคโนโลยีและเครื่องจักรกลสมัยใหม่

ความจำเป็นของโครงการที่ความชัดเจนจากการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินและชนิดพืชปลูกซึ่งทำให้พื้นที่นาข้าวหดตัว ปัจจุบันอำเภอ Tanah Laut มีนาข้าวประมาณ 27,115 เฮกตาร์ โดยมีดัชนีการปลูก (Cropping Index: IP) ต่ำกว่า 200 จึงผลักดันโครงการนาข้าวของประชาชนเพื่อยกระดับค่า IP และเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ที่ดินอย่างยั่งยืน ในเชิงปฏิบัติ ได้จัดสรรเครื่องจักรกลการเกษตรก่อน-หลังการเก็บเกี่ยว (Alsintan) รวม 693 หน่วย ได้แก่ รถแทรกเตอร์ล้อยาง/ล้อเหล็ก เครื่องดำนา เครื่องสูบน้ำ และเครื่องฟนสารแบบมือถือ เพื่อเร่งเตรียมดิน ลดภาระแรงงาน และเพิ่มผลผลิตโดยรวม

นาย Mulyono เลขาธิการกรมโครงสร้างพื้นฐานและเครื่องมือการเกษตร ในฐานะผู้รับผิดชอบโครงการเร่งรัดความมั่นคงทางอาหารของจังหวัด ระบุว่า “เครื่องจักรกลคือแกนกลางของเกษตรสมัยใหม่” โดยเฉพาะพื้นที่ศักยภาพสูงที่ขาดแคลนแรงงาน การยกระดับเชิงกลจึงเป็นเงื่อนไขสำคัญต่อความต่อเนื่องและความยั่งยืนของผลผลิต นอกเหนือจากเครื่องจักร รัฐบาลยังส่งเสริมการพัฒนา “สถาบันเกษตรกร” (Farmer Institutional Strengthening) ผ่านหน่วยบริการเครื่องจักร (Unit Pelayanan Jasa Alsintan: UPJA) กลุ่มเกษตรกร และ “Brigade Pangan” เพื่อให้เกิดการใช้-บำรุงรักษาทรัพยากรร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพเฉพาะปลูก

นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ยืนยันความมุ่งมั่นสู่ “ความเป็นอิสระทางอาหาร” (Food Self-Sufficiency) โดยชี้ว่า การจัดทำนาข้าวใหม่และการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ที่ดินคือยุทธศาสตร์หลักในการเสริมฐานความมั่นคงอาหารระยะยาว รัฐบาลตั้งเป้าให้ประเทศกลับมาพึ่งพาตนเองด้านอาหารในระยะใกล้ พร้อมขับเคลื่อนอย่างต่อเนื่องตลอดสามปี ผ่านการบูรณาการโครงการนาข้าวใหม่ เครื่องจักรกลสมัยใหม่ และสถาบันเกษตรกรที่เข้มแข็ง ทั้งนี้ อำเภอ Tanah Laut ถูกกำหนดให้เป็น “ต้นแบบระบบเกษตรกรรมประสิทธิภาพสูง-ยั่งยืน-แข่งขันได้” เพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายความมั่นคงทางอาหารของอินโดนีเซียในอนาคต.

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 16 ตุลาคม 2568

อินโดนีเซียเสริมความเข้มแข็งระบบจัดการปุ๋ย ปี 2569 ย้ำเริ่มปฏิรูปตั้งแต่กระบวนการวางแผน

ตามเป้าหมาย “ความมั่นคงและการพึ่งพาตนเองทางอาหาร” ที่ประธานาธิบดีPrabowo Subianto ประกาศเป็นวาระแห่งชาติ กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียได้เดินหน้านำมาตรการเชิงยุทธศาสตร์เพื่อให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการปุ๋ย โดยเฉพาะ ปุ๋ยอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นปัจจัยการผลิตหลักต่อการรักษาระดับผลผลิตของประเทศ ปัจจุบัน โครงการปุ๋ยอุตสาหกรรมครอบคลุมเกษตรกรกว่า 14 ล้านราย ใน 5,995 อำเภอ 482 เขตปกครอง และ 37 จังหวัด จึงอยู่ภายใต้การกำกับติดตามอย่างใกล้ชิดจากหน่วยงานส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ตลอดจนหน่วยตรวจสอบและบังคับใช้กฎหมาย

นาย Andi Nur Alam Syah อธิบดีกรมโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยการผลิตทางการเกษตร กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียเปิดเผยว่า ปีงบประมาณ 2568 รัฐบาลจัดสรรปุ๋ยอุตสาหกรรมรวม 9.55 ล้านตัน โดย ณ วันที่ 10 ตุลาคม 2568 การจัดสรรและกระจายปุ๋ยดำเนินไปแล้ว ร้อยละ 62.06 แต่ยังมีพื้นที่ต้องเร่งรัดการส่งมอบ ทั้งนี้ การจัดสรรต้องยึดหลัก “เจ็ดถูกต้อง” ได้แก่ ถูกชนิด ถูกปริมาณ ถูกราคา ถูกสถานที่ ถูกเวลา ถูกคุณภาพ และถูกผู้รับ การวางแผนความต้องการผ่านฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ e-RDKK จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อให้เกษตรกรได้รับปุ๋ยตรงเวลาและตรงตามความต้องการในพื้นที่ โดยความถูกต้องและความทันสมัยของข้อมูลในระบบ e-RDKK เป็นปัจจัยชี้ขาดความสำเร็จของการบริหารจัดการปุ๋ยอุตสาหกรรมระดับชาติ

ด้านนาย Jekvy Hendra ผู้อำนวยการฝ่ายปุ๋ย เน้นย้ำความสำคัญของการเร่งรัดและยกระดับความถูกต้องของข้อมูลความต้องการปุ๋ย เพื่อให้การกระจายปุ๋ยในถัดไปเป็นไปอย่างราบรื่น โดยกำชับให้การจัดทำ e-RDKK สะท้อนสภาพจริงในพื้นที่อย่างครบถ้วน ทั้งนี้ e-RDKK ได้ปรับให้สามารถอัปเดตข้อมูลได้ตลอดทั้งปี เพื่อคงความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของฐานข้อมูลอย่างต่อเนื่อง หากการจัดทำ e-RDKK ปีงบประมาณ 2569 ดำเนินอย่างมีประสิทธิภาพ คำสั่งการจัดสรรปุ๋ยอุตสาหกรรมตั้งแต่ระดับส่วนกลาง จังหวัด จนถึงอำเภอ จะประกาศได้ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2568 เปิดโอกาสให้เกษตรกรเริ่มรับปุ๋ยได้ตั้งแต่ 1 มกราคม 2569 โดยไม่เกิดภาวะขาดแคลนในช่วงต้นฤดูการเพาะปลูก

อินโดนีเซียเสริมความเข้มแข็งระบบจัดการปุ๋ย ปี 2569 ย้ำเริ่มปฏิรูปตั้งแต่กระบวนการวางแผน

พร้อมกันนี้ นาย Bona Kusuma ผู้ช่วยรัฐมนตรีประสานงานฝ่ายบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานการผลิตทางการเกษตร กระทรวงประสานงานด้านอาหาร (Assistant Deputy for Management of Agricultural Production Infrastructure, Coordinating Ministry for Food Affairs) ระบุว่า การปรับปรุงระบบบริหารจัดการปุ๋ยอุดหนุนเป็นองค์ประกอบสำคัญของยุทธศาสตร์ระดับชาติสู่ความเป็นอิสระทางอาหาร โดยชี้ว่า ประธานาธิบดี Prabowo Subianto ได้ผลักดันงานด้านความพึ่งพาตนเองทางอาหารอย่างเป็นรูปธรรม รัฐบาลได้ปรับปรุงและบูรณาการกฎหมาย/ระเบียบที่เกี่ยวข้องกว่า 145 ฉบับ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและสร้างเอกภาพของระบบบริหารจัดการปุ๋ยอุดหนุน ทั้งนี้ การดำเนินการตามข้อบังคับของประธานาธิบดี ฉบับที่ 65/2025 ส่งผลเชิงประจักษ์ต่อห่วงโซ่กระจายปุ๋ยระดับประเทศ และเป็นรากฐานของความมุ่งมั่นบรรลุ “ความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติ”

นอกจากนี้ นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย เน้นว่า ปุ๋ยอุดหนุนเป็นกลไกหลักในการเร่งบรรลุเป้าหมายการพึ่งพาตนเองทางอาหารอย่างยั่งยืน โดยระบุว่า “เป้าหมายดังกล่าวเป็นคำสั่งโดยตรงจากประธานาธิบดี Prabowo Subianto ที่ต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วนและไม่มีข้อยกเว้น รัฐบาลจะทำให้ปัจจัยการผลิตทางการเกษตรทุกประเภท รวมถึงปุ๋ย มีความพร้อม ตรงเวลา และตรงตามกลุ่มเป้าหมายผู้มีสิทธิ์” กระทรวงเกษตรฯ จึงเชิญชวนทุกภาคส่วน—หน่วยงานท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร และกลุ่มเกษตรกร—ร่วมกันวางแผน จัดเก็บ และปรับปรุงฐานข้อมูลความต้องการปุ๋ยอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การจัดสรรปุ๋ยอุดหนุนปีงบประมาณ 2569 มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และตอบโจทย์ความต้องการของเกษตรกรอย่างแท้จริง

หมายเหตุ:

e-RDKK คือระบบฐานข้อมูลออนไลน์ที่พัฒนาโดยกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย สำหรับจัดทำแผนและตรวจสอบความต้องการปัจจัยการผลิตทางการเกษตรของเกษตรกรเป็นรายกลุ่ม โดยเฉพาะ ปุ๋ยอุดหนุน (pupuk bersubsidi) และเมล็ดพันธุ์ที่รัฐบาลสนับสนุน ระบบเชื่อมโยงข้อมูลจากทุกระดับ—ตั้งแต่กลุ่มเกษตรกร เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร สำนักงานเกษตรระดับอำเภอ (kecamatan) จังหวัด (provinsi) ไปจนถึงส่วนกลาง—เพื่อให้การจัดสรรปัจจัยการผลิต “ตรงตามความต้องการจริง” และตรวจสอบได้แบบเรียลไทม์

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 17 ตุลาคม 2568

อุตสาหกรรมยางพาราอินโดนีเซียเผชิญวิกฤตซ้ำซ้อนจาก โรคพืช-ราคาคงต่ำ-ขาดการสืบทอดอาชีพ

อุตสาหกรรมยางพารา ซึ่งเป็นฐานรายได้สำคัญของเศรษฐกิจอินโดนีเซีย โดยเฉพาะในจังหวัดสุมาตราใต้ กำลังเผชิญความท้าทายรุนแรงในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา นาย Alex K. Eddy ประธานสมาคมผู้ประกอบการยางพาราอินโดนีเซีย (Gapkindo) จังหวัดสุมาตราใต้ ระบุว่า ปริมาณการผลิตยางธรรมชาติลดลงต่อเนื่อง โดยในปี 2560 อินโดนีเซียส่งออกได้ 3.8 ล้านตัน แต่ในปี 2567 ลดลงกว่าร้อยละ 50 เหลือเพียง 1.6 ล้านตัน สำหรับสุมาตราใต้ ปริมาณส่งออกหดตัวจาก 918,000 ตันในปี 2563 เหลือเพียง 740,000 ตันในปี 2567 ปัจจัยหลักมาจากการระบาดของโรคพืช อายุสวนยางที่มากขึ้น ราคายางโลกตกต่ำ และการขาดแคลนเกษตรกรรุ่นใหม่

นาย Alex ระบุเพิ่มเติมว่า โรคใบไหม้ยาง (Pestalotiopsis leaf fall disease) ส่งผลกระทบรุนแรง ทำให้ใบร่วงจำนวนมาก ลดประสิทธิภาพการสังเคราะห์แสงและผลผลิต หากไม่เร่งดำเนินการแก้ไข อินโดนีเซีย โดยเฉพาะจังหวัดสุมาตราใต้ อาจสูญเสียความได้เปรียบในฐานะผู้ผลิตยางธรรมชาติรายสำคัญของโลก

อุตสาหกรรมยางพาราเผชิญแรงกดดันจากราคาคงต่ำต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อความยั่งยืนของเกษตรกร เจ้าของสวนยางจำนวนมากขาดสภาพคล่องในการฟื้นฟูสวนที่ติดโรค บางส่วนจำเป็นต้องโค่นต้นยางและหันไปปลูกพืชเศรษฐกิจชนิดอื่นที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่า อย่างไรก็ตาม นาย Alex ย้ำว่า “ยางธรรมชาติ” ยังเป็นวัตถุดิบเชิงยุทธศาสตร์ที่ทดแทนไม่ได้ โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมยางรถยนต์ อุปกรณ์การแพทย์ และผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมหลากหลายประเภท พร้อมเรียกร้องให้รัฐเร่งมาตรการสนับสนุนเชิงโครงสร้างที่เป็นรูปธรรม เพื่อพยุงเสถียรภาพอุตสาหกรรมและเดินหน้า “โครงการปลูกแทนยางพารา” (Replanting Program) อย่างจริงจัง เนื่องจากเกษตรกรส่วนใหญ่ยังขาดแหล่งทุนสำหรับการปลูกทดแทน ซึ่งต้องใช้เวลารอผลผลิตอย่างน้อย 6-7 ปี

“อ่านต่อหน้าถัดไป”

อุตสาหกรรมยางพาราอินโดนีเซียเผชิญวิกฤตซ้ำซ้อนจาก โรคพืช-ราคาตกต่ำ-ขาดการสืบทอดอาชีพ

นาย Alex ยังเน้นการผลักดัน “การแปรรูปต่อยอดยางพารา” (Rubber Downstreaming) ซึ่งยังดำเนินได้ไม่เต็มศักยภาพ ทั้งที่อินโดนีเซียเป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่อันดับสองของโลก โดยตั้งคำถามว่าโรงงานยางล้อเครื่องบินซึ่งใช้ยางธรรมชาติมากกว่า ร้อยละ 90 เหตุใดจึงยังผลิตในประเทศไม่ได้ นอกจากนี้ เขายังชี้ถึงคุณค่าทางสิ่งแวดล้อมของสวนยางที่มีบทบาทดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์และช่วยลดภาวะโลกร้อนอย่างมีนัยสำคัญ

ขณะเดียวกัน นาย Tjahjanto Herawan ผู้อำนวยการ PT Riset Perkebunan Nusantara (RPN) เปิดเผยว่า การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติ (National Workshop) ของคณะกรรมการวิจัยและพัฒนายางระหว่างประเทศ (International Rubber Research and Development Board: IRRDB) ร่วมกับสถาบันวิจัยยางอินโดนีเซีย (Indonesian Rubber Research Institute: IRRI) ระหว่างวันที่ 20-22 ตุลาคม 2568 มีเป้าหมายกำหนดแนวทางแก้ปัญหาเชิงระบบของภาคยางพารา โดยหัวข้อสำคัญครอบคลุม (1) การควบคุมโรคใบไหม้ยางแบบบูรณาการ (Pestalotiopsis leaf fall) (2) เทคโนโลยีการปลูกที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (3) การใช้ประโยชน์วัสดุอินทรีย์ภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน และ (4) ความร่วมมือวิจัยเพื่อปรับปรุงพันธุ์ยางให้มีความต้านทานโรคสูง พร้อมการศึกษาฐานภาคสนามเพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านการจัดการสวนยางอย่างยั่งยืน สะท้อนความมุ่งมั่นของภาครัฐและเอกชนอินโดนีเซียในการยกระดับขีดความสามารถการแข่งขันของอุตสาหกรรมยางพาราในระยะยาว ทั้งมิติเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี

ที่มา: *Bisnis.com* วันที่ 21 ตุลาคม 2568

รัฐบาลอินโดนีเซียประกาศลดราคาปุ๋ยอุดหนุนลงร้อยละ 20 เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์

รัฐบาลอินโดนีเซียประกาศปรับลด “ราคาขายปลีกสูงสุด” (Highest Retail Price: HET) สำหรับปุ๋ยอุดหนุนลงร้อยละ 20 มีผลตั้งแต่วันที่ 22 ตุลาคม 2568 ถือเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์โครงการปุ๋ยอุดหนุนของประเทศ และสอดคล้องกับวาระครบรอบหนึ่งปีรัฐบาลประธานาธิบดี Prabowo Subianto นโยบายดังกล่าวอยู่ภายใต้กรอบการเพิ่มประสิทธิภาพอุตสาหกรรมและการยกระดับธรรมาภิบาลห่วงโซ่กระจายปุ๋ยระดับชาติ โดยไม่เพิ่มภาระงบประมาณจากงบประมาณแผ่นดิน (APBN)

การปรับลดนี้เป็นไปตามคำตัดสินรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร เลขที่ 1117/KPTS/SR.310/M/10/2025 ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2568 แก้ไขคำตัดสินเลขที่ 800/KPTS/SR.310/M/09/2025 เรื่อง ประเภทราคาขายปลีกสูงสุด (HET) และโควตาการจัดสรรปุ๋ยอุดหนุนปีงบประมาณ 2568 ครอบคลุมทุกประเภท ดังนี้

1. ปุ๋ยยูเรีย จากกิโลกรัมละ 2,250 รูเปียห์ เหลือ 1,800 รูเปียห์
2. ปุ๋ย NPK จากกิโลกรัมละ 2,300 รูเปียห์ เหลือ 1,840 รูเปียห์
3. ปุ๋ย NPK สำหรับโกโก้ จากกิโลกรัมละ 3,300 รูเปียห์ เหลือ 2,640 รูเปียห์
4. ปุ๋ย ZA สำหรับอ้อย จากกิโลกรัมละ 1,700 รูเปียห์ เหลือ 1,360 รูเปียห์
5. ปุ๋ยอินทรีย์ จากกิโลกรัมละ 800 รูเปียห์ เหลือ 640 รูเปียห์

มาตรการนี้เอื้อประโยชน์โดยตรงต่อเกษตรกรและครัวเรือนกว่า 155 ล้านคนทั่วประเทศ

นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ระบุว่า นโยบายดังกล่าวเป็นไปตามข้อสั่งการของประธานาธิบดี Prabowo Subianto เพื่อให้ปุ๋ย “เข้าถึงได้ เพียงพอ และเป็นธรรม” กระทรวงเกษตรฯ ร่วมกับบริษัท PT Pupuk Indonesia Holding Company (PIHC) ปฏิรูปการบริหารจัดการปุ๋ยอุดหนุนแบบบูรณาการ ปรับปรุงระบบกระจายจากโรงงานสู่เกษตรกรโดยตรง ลดความซับซ้อนกระบวนการส่งมอบ และเพิ่มความเข้มงวดการกำกับดูแลตลอดห่วงโซ่อุปทาน พร้อมเดินหน้านำบังคับใช้กฎหมายต่อการใช้ปุ๋ยอุดหนุนในทางมิชอบ โดยผู้กระทำความผิดจะถูกเพิกถอนใบอนุญาตและดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติเลขที่ 7/2014 ว่าด้วยการค้า โทษสูงสุดจำคุก 5 ปี และปรับไม่เกิน 5,000 ล้านรูเปียห์

ผลจากการยกระดับธรรมาภิบาลช่วยประหยัดงบประมาณกว่า 10 ล้านล้านรูเปียห์ ลดต้นทุนการผลิตปุ๋ยลงร้อยละ 26 และเพิ่มกำไรของ PT Pupuk Indonesia (Persero) ประมาณ 2.5 ล้านล้านรูเปียห์ภายในปี 2569 คาดว่าผลกำไรรวมสูงสุดอยู่ที่ประมาณ 7.5 ล้านล้านรูเปียห์ และเพิ่มปริมาณปุ๋ยอุดหนุนได้อีก 700,000 ตันภายในปี 2572 นอกจากนี้ รัฐบาลมีแผนก่อสร้างโรงงานปุ๋ยใหม่ 7 แห่ง (เป้าหมายแล้วเสร็จ 5 แห่งภายในปี 2572) เพื่อลดต้นทุนการผลิตมากกว่าร้อยละ 25 และลดการพึ่งพาวัตถุดิบนำเข้าอย่างเป็นระบบ รัฐมนตรี Amran ย้ำว่า นโยบายนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเสริมสร้างความมั่นคงด้านปัจจัยการผลิตและศักยภาพการแข่งขันของภาคเกษตร อินโดนีเซียมุ่งให้ปุ๋ยมีปริมาณเพียงพอ ราคาเหมาะสม และเข้าถึงเกษตรกรทุกระดับ เพื่อสนับสนุนเป้าหมาย “อธิปไตยทางอาหารแห่งชาติ”

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 22 ตุลาคม 2568

โครงการแปรรูปผลผลิตภาคการเกษตรและการฟื้นฟูพื้นที่ปลูกอ้อย: ยุทธศาสตร์สู่การพึ่งพาตนเองด้านน้ำตาลของอินโดนีเซีย

โครงการแปรรูปผลผลิตภาคการเกษตร (Agricultural Downstreaming) และการปลูกทดแทนอ้อยต่อ (Sugarcane Ratoon Replanting) ภายใต้การกำกับของกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย เป็นยุทธศาสตร์หลักสู่การพึ่งพาตนเองด้านน้ำตาลระดับชาติ (National Sugar Self-Sufficiency) และการเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหาร กิจกรรมปลูกอ้อยรอบใหม่ในเมือง Mojokerto และการประชุมประสานงานการพัฒนาอุตสาหกรรมอ้อยต่อ (Downstream Industry Coordination Meeting) ของพืชเศรษฐกิจ 7 ชนิดในเมืองสุราบายา จังหวัดชวาตะวันออก สะท้อนความมุ่งมั่นของรัฐบาลในการยกระดับประสิทธิภาพการผลิตและขยายพื้นที่เพาะปลูกอย่างเป็นระบบ

นาย Abdul Roni Angkat รักษาการอธิบดีกรมพืชเศรษฐกิจ ย้ำความสำคัญของการใช้พันธุ์อ้อยที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน เพื่อคงคุณภาพผลผลิตและความต่อเนื่องของกระบวนการผลิตในระยะยาว การดำเนินงานอาศัยความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกลาง หน่วยงานท้องถิ่น กองทัพแห่งชาติ (Indonesian National Armed Forces: TNI) รัฐวิสาหกิจ และเกษตรกร เพื่อเร่งรัดการปฏิบัติ เพิ่มประสิทธิภาพ และสร้างมูลค่าเพิ่มผ่านห่วงโซ่อุตสาหกรรม

รัฐบาลยังสนับสนุนเชิงรูปธรรมด้วยการจัดสรรพันธุ์อ้อยจำนวน 126,000 ช่อตา (bud chips) ให้แก่กลุ่มเกษตรกร เสริมศักยภาพการผลิตระดับชุมชน โครงการดังกล่าวไม่เพียงฟื้นฟูอุตสาหกรรมอ้อย แต่ยังวางรากฐานการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น การจ้างงาน และการเปลี่ยนผ่านสู่ระบบการผลิตสมัยใหม่ที่แข่งขันได้

ด้านนโยบายการแปรรูปผลผลิต (Downstreaming Policy) ครอบคลุมพืชเศรษฐกิจหลัก 7 ชนิด ได้แก่ อ้อย มะพร้าว กาแฟ โกโก้ มะม่วงหิมพานต์ พริกไทย และลูกจันทน์เทศ มุ่งเปลี่ยนผลผลิตขั้นต้นให้เป็นผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่ม นาย Rizal H. Damanik ผู้อำนวยการฝ่ายผลิตและพัฒนาบริษัท PT Sinergi Gula Nusantara ระบุว่า แนวทางดังกล่าวสอดคล้องเป้าหมายความมั่นคงทางอาหาร (Food Security) และพลังงานทดแทน (Renewable Energy) โดยเฉพาะการผลิตไบโอเอทานอลจากอ้อย (sugarcane-based bioethanol) การมีส่วนร่วมของกองทัพ นักวิชาการ และหน่วยงานด้านกฎหมาย ช่วยให้การกำกับดูแลและการประสานงานภาคสนามมีประสิทธิภาพ โปร่งใส และตรวจสอบได้

นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย เน้นว่า ยุทธศาสตร์การแปรรูปผลผลิตควบคู่การฟื้นฟูพื้นที่ปลูกอ้อยคือองค์ประกอบหลักภายใต้วิสัยทัศน์ของประธานาธิบดี Prabowo Subianto ในการสร้างระบบเกษตรกรรมแบบบูรณาการ “ต้นน้ำ-ปลายน้ำ” (Integrated Agricultural System from Upstream to Downstream) เป้าหมายคือให้เกษตรกรเพิ่มประสิทธิภาพและปริมาณผลผลิต ควบคู่การสร้างมูลค่าเพิ่มผ่านกระบวนการแปรรูป ยกระดับรายได้และความมั่นคงในอาชีพอย่างยั่งยืน พร้อมทั้งฟื้นศักยภาพอุตสาหกรรมอ้อยภายในประเทศ เสริมเสถียรภาพเศรษฐกิจชุมชน และขับเคลื่อนภาคเกษตรสู่ระบบการผลิตที่ยั่งยืนและแข่งขันได้ โดยมุ่งยกระดับคุณภาพชีวิตเกษตรกรอย่างแท้จริง

หนึ่งปีรัฐบาลประธานาธิบดี Prabowo: ความก้าวหน้าของโครงการยุทธศาสตร์แห่งชาติด้านการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) เร่งยกระดับความเข้มแข็งภาคเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในปีแรกของรัฐบาลชุดปัจจุบัน โดยบรรจุ 2 โครงการในแผนยุทธศาสตร์แห่งชาติ ได้แก่ (1) แบบจำลองการเพาะเลี้ยงปลานิลน้ำกร่อย (Saline Tilapia – BINS) ในจังหวัดชวาตะวันตก พื้นที่รวม 230 เฮกตาร์ และ (2) พื้นที่เพาะเลี้ยงกุ้งแบบบูรณาการ (Integrated Shrimp Farming – ISF) ในจังหวัดนุซาเต็งการะวันออก ครอบคลุม 2,000 เฮกตาร์.

นาย Tb Haeru Rahayu อธิบดีกรมเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ระบุว่า โครงการ BINS มีความคืบหน้าอย่างมีนัยสำคัญ ภายใต้กลไกบูรณาการระหว่างหน่วยงานท้องถิ่น สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (BPKP) และสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อรับประกันความโปร่งใสและประสิทธิภาพเชิงกำกับดูแล ทั้งนี้ พื้นที่เพาะเลี้ยงได้พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานหลักครบถ้วนแล้ว อาทิ ระบบรับน้ำทะเลและน้ำจืด (intake) บ่อพักน้ำ (reservoir ponds) ระบบบำบัดน้ำเสีย (IPAL) บ่อเลี้ยงและบ่อขยายพันธุ์ (grow-out/seed ponds) ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกประกอบ ขณะเดียวกัน งานก่อสร้างยังเดินหน้าต่อเนื่อง ได้แก่ การขุดบ่อ การปูแผ่นจีโอเมมเบรน การก่อสร้างระบบรับน้ำ และการติดตั้งเสาไฟฟ้าภายในโครงการ

โครงการ BINS ตั้งเป้าผลผลิต 84 ตัน/เฮกตาร์/ปี หรือประมาณ 11,150 ตัน/ปี พร้อมสร้างงานใหม่ไม่น้อยกว่า 500 ตำแหน่ง ทั้งนี้ แบบจำลอง BINS ขนาด 84 เฮกตาร์ ที่ดำเนินการก่อนหน้านี้ได้พิสูจน์แล้วว่าช่วยยกระดับผลผลิตปลานิลในภาพรวม โดยข้อมูลจากระบบ Satu Data ของ KKP ระบุว่า ปริมาณผลผลิตปลานิลทั่วประเทศเพิ่มจาก 1.35 ล้านตัน (ปี 2565) เป็น 1.50 ล้านตัน (ปี 2567: ตัวเลขเบื้องต้น) สะท้อนบทบาทของ BINS ต่อการเพิ่มผลผลิตและการจ้างงานในท้องถิ่นอย่างชัดเจน

“อ่านต่อหน้าถัดไป”

หนึ่งปีรัฐบาลประธานาธิบดี Prabowo: ความก้าวหน้าของโครงการยุทธศาสตร์แห่งชาติด้านการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

นอกจากโครงการในจังหวัดชวาตะวันตก KKP ซึ่งครบรอบก่อตั้งปีที่ 26 ยังขยายสู่โครงการเพาะเลี้ยงกุ้งแบบบูรณาการ (Integrated Shrimp Farming: ISF) ในจังหวัดนุซาเต็งการาตะวันออก เพื่อกระจายการพัฒนาออกนอกเกาะชวา เร่งการเติบโตเศรษฐกิจภูมิภาคตะวันออก และเสริมศักยภาพอินโดนีเซียในฐานะผู้ผลิตกุ้งรายสำคัญของโลก ปัจจุบันมูลค่าตลาดกุ้งโลกปี 2567 อยู่ที่ 64.9 พันล้านเหรียญสหรัฐ และคาดว่าจะเพิ่มเป็น 140.4 พันล้านเหรียญสหรัฐภายในปี 2577 โดยสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป ญี่ปุ่น และจีน เป็นตลาดหลักของอินโดนีเซีย

โครงการ ISF ตั้งเป้าเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตกุ้งให้ได้ 168.3 ตัน/เฮกตาร์/ปี หรือราว 75,364 ตัน/ปี คิดเป็นมูลค่าเศรษฐกิจกว่า 5.27 ล้านล้านรูเปียห์ พร้อมสร้างงานใหม่กว่า 5,000 ตำแหน่ง (รวมแรงงานภาคการผลิตโดยตรงกว่า 2,700 คน) และช่วยยกระดับรายได้ชุมชนกับความสนใจของการลงทุนตลอดห่วงโซ่อุปทาน ทั้งนี้ KKP ได้สำรวจและออกแบบทางเทคนิคโดยผู้เชี่ยวชาญ จัดทำแบบแปลนวิศวกรรม จัดเตรียมเอกสารอนุญาตด้านสิ่งแวดล้อม (AMDAL, KKPR, KKPR) และประสานงานหน่วยงานระดับกระทรวงและสถาบันเพื่อให้การดำเนินงานเชื่อมโยงและเสริมกัน

นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง เน้นว่า โครงสร้างพื้นฐานการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเป็นหัวใจของยุทธศาสตร์ เศรษฐกิจสีน้ำเงิน (Blue Economy) โครงการต้นแบบเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำไม่เพียงเพิ่มขีดความสามารถการผลิต แต่ยังสร้างโอกาสจ้างงานใหม่ และทำหน้าที่เป็นศูนย์เรียนรู้เชิงนวัตกรรมของชุมชนชายฝั่งเพื่อความยั่งยืนของทรัพยากรและเศรษฐกิจท้องถิ่นในระยะยาว

ที่มา: กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 27 ตุลาคม 2568